

L. U. F. 123.

Efter konfirmationen ställdes det högre
krav på barnen. Man skulle uppföra sig
som vuxen, men samtidigt fick man inte
ha de vuxnas krav. Efter konfirmationen
skod man fortfarande under föräldra-
nas insyn. Man var stor nog att
ge sig ut och tjäna pengar. Men om
pengarna ville de ha tillräckligt. De be-
stämde hur länge vi fick vara ute om kväl-
larna och även till vilka platser vi skulle
gå. Där det gällde att söka arbete, så
var det inte fel om ifall vi tyckte om det
arbetet. Varkens på en arbetsplats
var ringel de tygnade på. Föräldra hade
de fått arbete häls i sin barn- och
ungdom och de visste väl att några stöva
skoda kunde inte ske, om man rätt

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

LUF 123

26/2-66.

L. 4. F. 123

vanhövdes. Där jag tänkte på den plats
jag fick som spottanäring. Den hade
min äldre syster haft i flera år, så jag
fick tillbaka även den efter henne. Det var
som serafim på järnvägsbuffen i Växjö.
Jag fick stiga upp 12.5 om morgonen
för att hinna till arbetet innan första
tåget kom 5.20. Att gå rigen från
det högskole sjukhus där vi bodde till
till stationen tog såklart 20 minuter.
Jag ägde ju heller ingen cykel. Stund-
ant vadat än var mitt jag iväg.
Det var oftast mycket snö de vintern.
Inga plöjde vägar och inga människor
mer. Men en gång såll björnar i
halsgräsen på väg. Det är också ett
märke, vi var lediga två dagar om

L.4.F. 123

om året Juldagen och Långfredagen.
De 2 första gick ingen senare. Det
medjoriet fick jag tjugo betala för de
fyra dagarna jag var ledig. Det fjärde
och sista året fick jag senare och be-
betalning för allt detta hade jag sitta
i månaden plus den lilla chikan som
blev samt maken. Men föräldrar
tyckte det var utmärkt. Inte tänkte
de på vilka förtjänster jag utöfades
för. En massa roande som kom
och ville tjuga ut mig. Men jag
gillade inte deras förtjänster. En nå-
got härlig anser jag att föräldrar
hade haft en stor skuld i det.
Tjugo skulle jag aldrig skickat min
dotter till en sådan plats. Inte var

L.H.F. 123

Det någon risk att jag var ute om kväl-
larna. Det var lätt att ha lagt sig
så man orkade upp på morgonen.

Men annars varnade föräldern om
för mindre trevliga ställen.

De berättade även hur vi skulle vara
klädda, för att verka omisskännliga. Men
vi var det även lag med barnen och
det är vi enbart tackarna för nu.

Det ville inte gärna att vi tog plats på
sunnan ost. Det var däremot vanligt
under deras egen uppväxt. Jag vet att
far berättade att han inte var mer än

12-13 år när han fick gå sig i väg
flera mil från hemmet för att arbeta.

De ville gärna ha kontroll över sina
barn, om det var något till betydliga

L.U.F. 123

Föräldrar. En syster, hon var inte mer än 17 år när hon kom till Läkars hospital som sköterska. Det var något ovanligt att så unga skulle i väg så långt bort. Men det berodde på att min far var bekant med uppsyningsmannen på sjukhuset och han lovade att få en hand om henne. Alla vi andra och bekade i staden. En äldre syster till mig var 20 år när hon flyttade till Helsingborg. Jag minns inte heller att några ungdomar gav sig i väg till Amerika.

Det som skilde oss mot de andra var att vi efter konfirmationen var att vi efter konfirmationen fick lov att gå på bis. Men det bestämde när vi skulle

L.U.F. 123

vara hemma. Att komma efter utbatt
tid, betydde skytt. Vi hade ju heller
inte så mycket pengar att röra oss med,
så vi var för det mesta hemma på sjuk-
huset och dr. Leiknamns med hanna-
farna. Jag minns att på matkväls kosta-
de det för barn åt tre. Det var under
krigs tiden. I slutet på 20-talet var juvel
vid en kvällsföreläsning 1.10.

Och vi var ute någon kväll så lag följde.
Vara vakna till vi kom. Jag vet att jag
själv gjorde tilldant när mina egna barn
var ute. Där vi gick ut betydde det alltid
"Skott. etc." Vi förstod alltså vil vad de
menade. De tänkte nämligen på att
vi flickor skulle vara i olycka. Man skulle
det ha sett ut om så blivit faller.

L.U.F.

Vi voro många nog ände som skulle
ha mat och sängplats. Tyckhigtvis blev
det aldrig så. Föräldrarna telade ald-
rig med oss om senella frågor. Vi
förstod ände att skola oss.

För min del anser jag att denna
upplysning vara av önsd. Inte var det
manga av mina flickbekante, som
lick barn iinnad afstuskepel. Trots
min mor var tvungen att gifte sig.
Så tror jag inte hon skulle haft så
för förhållse om vi hade kommit hem
med barn som de hade fått taga hand
om. Hon var en mycket snäll människor
och mycket glad för barn. Men se
hvarmen för skolea och andra
att de skulle se oss som deliga flickor

L. 4. F. 123

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

hade varit det värsta för henne.
Blåddräkten blev till användande efter kon-
firmationen. De som först gjorde det att
ha skor med klack som en lilla höj-
re än den man varit tidigare. Håret
sattes upp. Det var inte moderat med
klippat hår i mitten på 20-talet.
Det var moderat med att fläta håret
och så smida det framför bröst
som en smäcka. Men ofta gick
vi även bakom bröst, håret satt för
fäst. En annan frisyre som de något
äldre hade var krusbon. De tuss-
des håret upp framför öronen och så
var det uppsatt i nacken. Ett klinga
håret av sig. De flesta äldre för användan-
ligt. De höll det som symbol för oavhängig

L.U.F. 143

hel.

Efter konfirmationen måste vi söka arbete.
Tidigare hade vi haft perspektet och poj-
karna springpostjobb. Pengarna vi
löstjänade låmnade vi hemma och då
gick föräldrarna köpa kläder till oss. Men
jag minns att mor sydde mina klän-
ningar när jag var 16 år.

Det hette ofta sedan man blivit "vuxen".

"Du som är så stor, hade du bättre velat
att ha blivit vuxen innan du inte fått man
fick ha några krav.

Någon vi hade både som barn och efter
konfirmationen var på sjukhuset. Det
var inte det sämsta. Med så mycket barn,
som fanns där, var det ingen konst att ha
roligt. Där fanns sådana möjligheter till

L. U. F. 123

någon. Om sommaren var det dans för de
junga lördags- och söndagsaftermiddagar.
Jenny spelade vi så ofta väder till.
Där fanns krocket, bilar, som vi fick låna
sjö, som vi badade i. På vintern åkte
vi skridskor, ishäk och så en del
färdövningar varje lördagsaftermiddag.
Vågra privata dansföreläsningar bland
ungdomen ordnades ej. Någon gång var
vi bjudna på födelskalas och julgransdens.
Sällan träffades vi i hemmen. Orsaken var
nog trångboddheten och dockan oss
våra föräldrar att hade vi träffat utom
kunde det vara nog. Vi yngre hade ingen
vår som vi kunde kalla för vår.
Eftersom föräldrarna ville befrämja oss
barnen långt efter konfirmationen, blev

L.U.F. 1 d 3

de inte kunna se tilligt, som ungdomen
nu i dag.

I mittan. Ungdomsalen, brukade det vara
vanligt hade de hade stadig sällskap.

Tidigare var det mera flyktig bekant-
skap. Det vanligaste var att ungdomarna
träffades på dans. Hade man därunder
plikt med en pojke under kvällen
var det vanligt att han bjöd upp till
sistan. Nu arklighet skulle han se fat-
ja flickan hem. Oftast bestämde de
sig att träffas igen. Det kunde
vara måndagskvällen onsdag eller
lördag. Att gå ut mitt i veckan var
inte vanligt. Man sa heller inte du
till varandra. Det gick länge tiden
innan flickan lovade det. Man ville

L. 4. F. 123

inte vara du med en som helst.

Fyllaborden var vi. Men måste också
ha haft sällskap ett tag innan pojken
gick till flickan under armen, "Koufijisa".
Koufijisade de offenkärligt var det ett
locken på att de var förlovade.

En pojke, som gjorde värmande be-
stämde man inte träff med mera.
Det var inte lättast att ta en pojke
med sig hem, det var först när det
var så bekänt att förloving skulle
ske. Innan förlovingen hade man säll-
skap länge upp till ett år. För min
egen del gick jag länge älskade min
man, innan han gick med mig hem
och gick träffa mina föräldrar.

Mina föräldrar bjöd på haff, sen gick

L.U.F. 123

vi sitta i fjärrummet för oss själva.
Inte ens mina mindre syskon fick
komma in. Men far hade sitt svar.
Så snart så det gällde att inte störa
honan. Vi brukade ofta spela ett
spel som hette Fortuna. Det spela-
des med glaskulor, och det gällde
att få in dem i olika hål och så
sammanräknades poängen.

Kvällen gick fort och jag kommer inte
ihåg om det var 11 eller 12 som han
måste gå. Det gällde att inte missa
sitt privilegier man hade fått.

Tunnan vi löfte om att sitta hemma och
prata, hade vi gått på vägarna, eller
satt vi på ett kändis. Såga gång
gick vi på bio. De var det alltid loge

L. 4. F. 123

eller taktare. Detta för att ha en möjlighet att hålla varandra i hand.

Mina föräldraans nästen var sammankommit och mina. De samlades ofta vid ett vägskepp, där de stod och pratade, eller på en äng där de kunde dansa. Ofta hade de logoruser.

Alltid var det någon som kunde spela dragspel eller munspel.

Där jag sen tänker på min syster, som sa att det helt naturligt att ha hem sina pojkevännar. De hade inte behövt träffas många gånger för att de skulle presenteras för mig. Hon ville alltid att jag skulle vara i närheten och prata med dem.

Ingen av de pojkar hon träffade här

L.U.F. 123

i Sverige gifte hon sig med. Sen
hon träffade sin man på en resa
till Skottland. Innan de gifte sig
gick jag aka till England för att
bliva presenterad för honom.

Oftast gick pojkarne var ute längre på
kvällarna än flickorna.
Ungdomsfester eller föreläsningskalas var
inte vanliga. Vid föreläsning skickades
en blomman. Bröllop var vanliga, men
mest var det släkt, som bjöds.

Begravningar gick inte vi barn på, det
var endast när någon släkting dog.
Som gift fick jag att veta att
Leibniz var med några av mina
flickvänner.

Jag kommer inte ihåg att de äldre bla-

L. U. F. 123

gick så mycket på ungdomen. Men
de sa ofta att vi hade det mycket
bättre än vad de själva hade haft.
Vi slapp ju att arbeta så hårt, som
de hade gjort.

När det var marknad i stan gick vi
alltid. Som mindre gick vi på efter-
middagen. När vi blev äldre gick vi
på kvällen. När vi och skogade
och försökte flöta upp oss för någon
pajk, som verkade härlig. Inte var det
alltid den pajken som följde en hem.

Men ända andra byrken gjorde vi ej.
Att ha sällskap med en bevaring (bottel)
ansågs inte behanda. Jag kan nu i dag
inte förstå de mennas inställning till
militären. De hade ingen förtärelse för

L. U. F. 123

Slem.

Förkottat var det många, som ausadade.
men jag har aldrig varit med om något
sådan.

Något föreningsliv bland ungdomarna
på sjukhuset fanns inte. Men i staden
fanns både R. F. U. M. och R. F. U. K. samt
scoutsektet. I. O. F. T. samt ungdoms-
logen.

En gång var jag med på maskerad-
fest och en gång på en privat ball,
med lång klänning. Flera av mina
bekanta gick i dansskola, men inte
jag.

Min man var militär när vi träffa-
des på en kurs i regementets gymna-
stiksal. Trots att han själv inte dan-

L.4.F. 123

sade jagde han mig hem. Jag var då
19 år och vi gifte oss inte förrän jag
var 25 år. Att det dröjde så länge
med giftermålet berodde på att
han väntade på en befodran med
större lön, så han kunde försörja
en familj. Det var vanligt med
lang bekantskap innan giftermålet.
De vanligaste danserna i början på
20-talet, var val, hampbo stepp, polka,
schottis och mazurka. Charkleston
blev ju även modern, men den för-
svann snart.

Uppbjudningen till dans skedde på jän-
jande sätt: pojken kom hem, luga-
de och frågade: "Får jag lov". Flickan
svarade tack. Hon följde pojken

L.4.F. 123.

under armen och gick upp på dans-
bansen. Alla danser klappades an,
under tiden höll flickan pojken under
armen. Efter dansen sagde han flick-
an tillbaka, lockade och lugade.
Hon lockade tillbaka.

Musiken bestod ibland av fiol
och dragspel, ibland klavörchester
och ibland bara grammoфон
med trätt.

Vid julgransplundringar lekte vi ring-
lekar, "gömma myskeln". Dessa ringar
den ska vandra - - häften ut och
häften inne. packa pappas kappsock.
ett skäpp kommer lastat. Rita gris
samt ankelken. även pantlekar löse-
kon. Panterna bestod av ringar, arm-

L.C.F. 123

band, harspäne, härband.

Tösen av janteus smickade Håjsten
var ju näi en pojke eller flicka skulle
kynna motbatta konst. Lärna använ-
das den tosen. Ibland skulle de springa
runt huset i sina gångrar, eller hoppa
på ett ben.

Pojkar och flickor badade tillsam-
mans iklädda badhyser och bad-
ströcker.

Vi lekte ofta trämball, eller rund-
boll, bollade mot en vägg med ibland
3 bollar samtidigt, spelade kuler,
lekte gämnar, och "detta".

Rest spelade vi ofta, mest med
min kusin. Oftast var det "Kasino",
"bygg eller förgå". "Boatta Haja", och

L. U. F. 123

Fräcka pår, men aldrig om pengar.

Får spelade ofta kort med sina
arbeta kamrater, men aldrig mot.

Röka en smula bland flickor när
jag var uppe. Pajkasus höjde gans-
ka tidigt att röka taruska. Men i
juntan, ardekarusaien blev det cigar-
etter, men jag tror nog att de
rökte mot pipa. Det blev ju tilligga
sprit förekom inte i mitt ungdoms-
ålder bland mine bröder. Däremot
hörde jag berättas att det användes
ganska mycket sprit när föräldrar-
na var unga. När de samlades till
dans vid ett väskäl var det oftast
sprit med. De gav då upp sprit.
De kallades för "väskälspjit".

L. U. F. 123

De offentliga näjerna i Västbo var teater, dans, bea, föreläsningar, konserter samt olika slag av idrottsföreläsningar. Vi hade näjerna nog på sjukhuset, så det fanns ingen orsak för oss att gå till stans med dess näjerna. Mycket sällan gick vi till Folkets Park. Det var alldeles för långt väg. Jag när sjukhuset dessan var slut på lördagseftermiddagen eller söndagen så såg vi fram emot nästa veckas dans. De flesta av oss flickor hade som uppsiktande kavalerier varsin förmålspatient. Jag hade en pyroman. Han hade varit kemist på Högskolan i Stockholm. En dag råkade han brinna på det och blev högtidligt beaktad. Han var bara 18 år och jag tror han

L. U. F. 123.

var på spikhuset en fyra år.

Efter frigivningen skötte han sig fint.
Så av honom blev det ingen återfalls-
förlyselse. Vi barn läste aldrig
på att det var kriminella vi sam-
sade med. De var flott klädda och
hade ett fint uppförande.

På teater gick jag inte så mycket.
Det ansågs som ett fint nöje, så
då jag såg att jag inte var vid teater-
ställningar förr, skulle publiken vara
högtidligt klädd. Herrarna var frack
och damerna festklänningar. Det var
resande teatersällskap som gästade
staden. Folkpacken hade också teater.
Den gav mest operetter och revyer,
och där var nog nästan alltid slut.

L. U. F. 123

sält. Det kunde folket gå klädda hur
de ville, det gick inte på Hovs Teater.
Bland operetterna jag minns ä:
Frederik av Lueckburg, Maria, Rose-
Marie, de var det olika slags scener.
Kungäroarna, bl. a.

Västerbotten har alltid varit stora abba-
re av teater och kauseter.

Flera cirkusar besökte oss varje år.
Det var ett stort folknöje. Bland
cirkusarna kan nämnas Hagabacks
För. Scott m. fl. Inte alltid
gick vi pengar till cirkus, men
vi kunde däremot få se på dy-
ver. När vi skulle gå på någon
gick vi aldrig tillgänglig. Den bästa
hansaten tog man med sig. En gång

L. U. F.

minns jag att vi var 3 flickor och 3
pojkar som skulle till Tebrstad för
att dansa. Det var ungefär en halv
mil dit och vi fick åka på pojkar-
nas jakethästar. Då var det inte
förbjudet att åka två på en ryttel.
Tiden var i mitten på 20-talet.
Min kusin hade sammanträn-
ningskläder och hade nya kappar
på. Den fick hon in i byrån och
det blev en lång resa på den.
Jag minns att pojkarna bjöd oss på
maltöl och även på kaffe.
Men där stannade inte vi så länge.
Vi åkte hem till sjukhuset. Det
var tidig höst och en del snö på
morgen. Sjukhuset hade massor med

L. 4. F. 123

av frukttäd. Vi gick och "tongekt" äpplen.
Visseligen hade inte pojarna "äppeltongekt-
arbyten" (gallbyten) men rumfärd skö-
tan fanns plats. Det var inte så mycket
för fruktskall, som man tog. Tys-
ningen var att kunna göra detta utan
att bli upptäckt.

Inte var det mycket pengar vi hade med
när vi gick och dansade. Det räckte till
inträdet, till en bit choklad och att
skjuta en snic på skjutbanan. Jag
var en ganska god skytt. På den
tiden var ju inte inträdet så dyrt. Jag
hög det var ett par kronor. Men då
kostade varje dans 10 öre. Om för
jag inträdet på minst 5 kronor, men
då är dansen fri.

L.U.F. 123.

För att få dansa, måste man ofta köpa
en dansbana, så pojkar bekann. För-
stod att man hade intresse för dans.

Få var det särskilda platser förhållande
stod på som gärna ville dansa. Men
stör, där och ändå inte blev upplysningen
anses man genant. De var det bättre
att gå en bit från dansbanan och se-
ka tillgillij för det hela. Burens
var och äro många hos flickor.

Men kom det någon griffräckhet
och bjöd upp, de tackade vi nej.

Men han kunde tala om för de
andra pojkarna att han blivit
nobbad och så fick man
vackert stå där.

För att komma till dansbanan måste

L. 4. F. 123

vi gå. Vägen var lång från sjukhuset
till Farkeshuset. Cykel var inte mo-
dernt då. Lön var som helst. De var
dyra. Jag har en my cykel kostade
175:- kr. Det var i slutet på 30-ta-
let. Min första cykel, köpte jag be-
gåvad, och det var när jag var
19 år. Den kostade 50 kr. Cyklar
kunde jag redan då. Det fanns ju
många bland kamraterna, som hade.
Tilland fick man låna pengar och
köpa en liten väg. På så sätt lä-
rde jag mig att cykla.
Dag skedd en stor förändring när
cykeln blev allt vanligare. Tänk
vilka cykelutfärdar ungdomarna
kunde göra om sommarerna. På senast-

L. L. F. 123

varna förelag de cykelfärd och gick
på det sättet se en del. Cykeln var
då, som våra dagars bilar.

Hämningskor följde också inte så mycket
och om de gjorde det så var det med
låg. Högst annat fanns inte färdstegen
var ju på den tiden inte så lång och
det var bara naturligt att de skulle
vara hemma. Många hade kolonier
och de hade byggt en liten stuga.

Färna tog de sin tillflykt till kolonier
och stannade där till kvällen kom.

Fjögare i stugan gick inte. Den var all-
deles för liten. Fodringar på höst
var inte så stora. Hade någon råd
att köpa sig något utöver det
vanliga, så var det inte färdigt att

L. 4. F. 123

att alla skulle ha teka, om de hade
råd eller ej. Om miste alla ha teka
fint och gärna finare än de andra,
oavsett om det fanns pengar eller ej.
Jag tyckte att människororna gån i flock
numera. Vi syssla för inte det. Det
becor nog en del på att vi som barn
inte fick mer än det rikligaste. Istället
det fick vi fantasit blomma ut och
vi har själva försökt skapa något.
Därför har vi en egen stil än i dag.
Vi hörd så ofta våra föräldrar säga,
om det var något vi ville eller skulle
gå på: "Det passar inte, för vi är
så många barn." Det är något som
lockfärande säker kvas. Men be-
vi är inte det, så tänker vi så ofta

L. 4. F. 123

ja det uttrycker, som barn tyckte vi
det var fruktigt att höra. Men vi var en-
bart glada för det. Vi har mycket
svårt för att: "Gatta nästan i värdet."
Här försvinningskolan var slut vid
15 år, fanns det inte många möjlig-
heter för bildande friluftsskole-
ring. I början på 30-talet gick jag
med i en engelsk vinkel. Många
ansåg det för högfärd. Dock fanns
ett land på tidsticket, men inte
tyckte jag att ungdomarna lärde
mycket för. Det var mest deckare
och äventyrsböcker, som de lånade
sig emellan.
Som nyhetstidning hade vi Småland-
posten, trots att den var socialde-

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

L. U. F. 1923

motkal för veckotidning en del alltså
även Feningmannen hade vi islämt.
Här minna också även till äldre käft-
te de Tidsfördriv. Kvotidningarna
köpte vi aldrig och jag vet inte om
det fanns några.

Såsom tyckte jag mycket om och det
var i den tidningen jag såg det första
konserdet. Det var nog i slutet på 20-
talet. Att läsa böcker har jag fort-
satt med sedan dess, men numera
tycker jag alltså är för lätt.

Jag fick 1937 första pris i Vecko-
Journalens konserd. En första be-
rakt i Helsingfors, samt en dag på
en läkarmottagning. Hon fick se mitt
namn bland pristagarna, skrev till

L. L. F. 123

mig och bad mig stuka begagnade
kläder. Vi gjorde det och höll på
med det i flera år.

När vi gick ut på nöjen, tog man och
bäste kaurat med sig eller än som var
vi sällan. De var det både bland pojkar
och flickor. Det var antingen en bær-
stusvin eller skalpanter, som blev
bäste vänen. Pojkvänen träffade ofta
på Speshallen.

Pojken skulle vara äldre än flickan,
men bara mågga år. Mellan min
man och mig var det 7 års skill-
nad, han ansågs för gammal.

Att ungägar sökte man bland bærstus
samman och hjälp kläs, något annat skulle
inte varit passande. Gifte någon arbeten-

L. 4. F. 123

Fläcka sig med en yngling, som hade följande
föräldrar, så en del servanter. Om vi
det inte så och det är mycket att vara
fästare för. Han någon av prästerna en
förmigast så bliv den delad med
en som inget har. Detta var på 30-ta-
let.

Vi systrarna gick förhållningsregler hur vi
skulle uppföra oss, hade när vi var hem-
ma eller borta.

Han höll mycket på att vi flickor skul-
le sitta ordentligt. Aldrig bredbenta.
Det var för utmanande ut. Vi skulle
ocksa vara för äldre personer. Det fort-
sätter vi med än i dag. Ej heller ville
hon att vi skulle flämta, (skratta)
när vi gick ut.

L. U. F. 183.

Kamraterna o. d. vil jag inget om från
min oppväxt.

Föräldrarna ville att jag skulle gifta mig
tidigt. Vi skulle först ha en ungdomen.

Före 25 års ålder var det ingen av mine
systrar som gifte sig. Men var bara 19 år
och fick då bli gifta sig.

Enligt förlovningen måste man ha haft
barnskap af sin hustru ett år. Det var
inte. Men när det förklarade sig efter
någon månads bekantskap. Man skulle
"något lära känna varandra." Så ville
man ju också ha en del tillägna och.
Det var inte möjligt med beaktningstän-
ka den tiden. Det gällde att göra på
den tiden som man hade. Rågs ett chassin
eller halft och märks. Men skulle märkas

L.U.F.

annars var det starkt. Men ai det inte
sa manga med det. Men Loric var
en kvinnobetyrnel nagot att vira.
Det var en kammars statst.

Föreläsningarna var vanligt vid de stora
högskolorna. De lyfte ringar, men Lör-
leoningstalas förskolan inte, bland annat
folk.

Hog var det vanligt att de var "föreläsna"
att gifta sig. Men de br flickan ansågs
inte ledbar. Föreläsningen på den tiden till
föreläsningskapliga förbindelser var inte sa stor
sa som nu. Gifta människor kunde
förstå lite, men ogifta lasten och most-
rar ansåg det som en chikan.

Hengift vill ja gärna föräldraerna ge
i den man de kunde. Oftast var det

L. L. F. 123

sängbrustning. Det behövde inte auktionera
mycket. Båda fjädrarna, hemslappade
var en lin prosent. Det var med
största lyckorand. En sådan lyckorand
är en för tiden ytterst sällsynt.

Inte gick det att få sitt hem färdigt
med en gång. Nej, det var att köpa
sitt lite i sänder. Oftast köptes på
auktion, både husgärd och möbler.
Möblerna målades sedan och fyller sitt
ändamål. I dag köps det standardmöbler.
Kombinerade bokhyllor skåp och
gärra barokstolar i ett eller två stycken
vilken är den mest vanliga i nya hem.
Tyvärr blir det inget personligt över
en hem.

Möbblerna och "sömnerna" hade jag all-

L.L.F. 123

sig felas om. Det är ett senare påfund.
Nog tyckte jag att ungdomarna trivdes
i sin hembygd. Inte var det många
som tog plats på annat håll. En orsak
kan ju ha varit att lönen var för låg. De
hade inte pengar att betala rum och mat.
Samma fick de äta och bo billigare och
kunde få lite pengar över.

Ja' tycker jag att ungdomen överlag var
bra. De föredrog jaget kushö i större
skala. Vi fick låna oss att akta an-
nans egenbarn och att inte stjåla.